

BOHOSLUŽBY V LYSÉ NAD LABEM - 24. 4. 2016

VSTUPNÍ SLOVA – Ž 1,1-2

PÍSEŇ - 1

MODLITBA

Pane Bože, jsme zde proto, abychom ti poděkovali, za dny, měsíce a roky, které nám dáváš k životu. Toužíme je naplnit hodnotným obsahem. Uvědomujeme si totiž, že jednou bude míra času, kterou nám dáváš, dovršena a my nechceme být na tvém soudu shledáni lehkými. Prosíme, veď nás svým Duchem. Vracej nám jeho působením podobu, kterou jsi člověku vtiskl na počátku, když všechno bylo dobré. Naší vinou, co bylo dobré, dobrým nezůstalo. Tvou milostí se však do našich životů dobré vrací. Přicházíme sem Bože ovšem i proto, abychom se dozvěděli, co máme dělat, chceme-li procesu návratu dobrého napomoci. Vyznáváme, že snadno vydáváme tvou vůli za svou a ztotožňujeme ji s tím, co je nám příjemné a činí nás důležitými. Jsme zde, Bože ovšem i proto, abychom tím dali najevo, že se nechceme žít sami sobě, ale chceme tebou darovaný čas využít k tomu, abychom tě v něm oslavili. Podmaňuješ si nás tím, že k nám moudře mluvíš, nadto však tím, že se za nás ve svém Synu vydáváš. Otevíráme ti z vděčnosti zato svá srdce a očekáváme na tvé Slovo. Amen

ČTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO - Mt 7,1-12

PÍSEŇ – 238

KÁZÁNÍ – Gal 5,25-6,5.7-10

Milí bratři a sestry, **jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit!** Křest, který přijetí Ducha navenek demonstruje, neznamená, že se z nás automaticky stávají andělé. Pokřtěný má stejné dispozice pro hřích jako nepokřtěný. Zatímco ten, který není živ **Božím Duchem** se ovšem hříchu ubránit nemůže, kdo jím živ je, ten to dokáže. Ve 2. ep. do Korintu zdůvodňuje apoštol tuto schopnost tím, že svůj zápas s hříchem nevedeme po lidsku. Dáváme-li v životě místo Božímu Duchu, pak nepodléháme tomu, k čemu nás táhne naše lidská přirozenost. Boží Duch nás totiž vede k životu v Kristu Ježíši, tzn. k životu odpovídajícímu Ježíšovým způsobům. **Dát se řídit Božím Duchem** není nic mysteriosního či nevyzpytatelného. Právě naopak. **Dát se řídit Božím Duchem** znamená držet se střízlivě a systematicky Kristem ukázaného směru. Tudy člověka vede Boží Duch!

Apoštol Pavel ve všech svých listech různými způsoby čtenářům sděluje, že život víry není předně lidským výkonem, ale Božím darem. Křesťanský život samozřejmě vyžaduje trvalé osobní nasazení. Na jeho počátku se však musí něco pohnout v

lidském nitru. Něco, co promění naše vnímání reality. Tento impulz je spásnou mocí, která k nám přichází od Hospodina. Naše vděčná odpověď na tento impulz je jedinou logickou reakcí, kterou na ni lze dát. Proto je křesťanská existence předně Božím darem. **Dát se řídit Božím Duchem** znamená jasně signalizovat, že nežijeme sami sobě, ale tomu, který nás ze své milosti postavil na cestu života. Kdo **Božího Ducha** pouze „konzumuje“ a nedá se jím **řídit**, ten je buď pokrytec nebo schizofrenik. Za použití výraziva našeho textu bychom mohli říci, že „neví, čího je ducha“.

Křesťanskou církev, stejně jako starý Izrael, často ničí zbožná pýcha. Ta vychází z představy, že **je v porovnání s druhými něco** a ostatní by ji proto měli poslouchat. Tak uvažuje církev vzhledem ke svému okolí, tak se chovají i mnozí zbožní jedinci. Jak to dopadá? Tak, že ve vztazích vůči sebevědomým roste napětí, z bojácných se naopak vytváří skupina pochlebovačů. A ti, kteří nechtějí jít do konfliktu ani se podbízet se stáhnou a uzavřou do lhostejnosti. Proto Pavel mluví o **přivádění na pravou cestu** tak opatrně a zdůrazňuje, že v posledu je **každý odpovědný sám za sebe**. To spásné je prostě Boží! Člověk se dá buďto **řídit Božím Duchem** nebo se řídí svými ambicemi. Kdo si o sobě myslí, že spolu se zbožností snědl všechnu moudrost a může proto mistrovat druhé, **klame sám sebe**.

Jestli se dáваме **řídit Božím Duchem**, se nepozná podle našich náboženských projevů. Člověk může být pokřtěný, může si dávat všechno možné posvěcovat, dělat tajemná gesta a přesto se Božím Duchem neřídit. Kam směřovali v Ježíšově době farizeové, kam při vší své balastní zbožnosti středověká církev? Bez lásky k člověku jsou všechny náboženské projevy jen prázdnou bublinou. Člověkem, který má být milován přitom není nějaký prominent, nýbrž ten, kdo společensky nic neznamená. Farizeus na při pohledu na takového člověka poznamená, že není jako on. Středověký inkvizitor ho pošle rovnou na hranici. Kdo se **dá řídit Božím Duchem**, ten nejen, že ho neztratí, ale má se k němu vlídně. **Boží Duch** nevede k náboženskému elitářství. Kdo se mu podřizuje, ten ostatní nepeskuje, ale pomáhá. Je si pokorně vědom, že i on má své slabiny a nechce druhému vyndávat z oka třísku, zatímco on v něm má trám.

Dát se řídit Božím Duchem znamená **neumdlévat v konání dobra**. Konání dobra přitom není jen dávání almužen. Konáním dobra je i stát na straně práva, zastat se toho, kdo je ohrožen, říci pravdu tam, kde se lže... A to vše nejen nárazově, ale pořád. I zloduch dokáže na okamžik vzplanout dobrotou. Křesťan však má dobrotou trvale žhnout. Záleží totiž na tom, co člověk svým jednáním zasévá. Dobrá setba zakládá na kvalitní žeň. Zákon akce a reakce neplatí pouze ve fyzice, ale i v mezilidských vztazích a podle apoštola i ve vztahu k Hospodinu. Jinak by Pavel nemohl napsat: **Neklamte se, Bohu se nebude nikdo posmívat**. Bůh je milostivý. I jeho milosti má však meze. Jsou tam, kde ji chce člověk zneužít. Nelze kolem sebe

po celý život rozsévat plevel a nakonec zinscenovat dramatické pokání, kterým všechno vyžehlím. Boží milost není sentimentální rozměklost, která se nedokáže ubránit lidskému pokrytectví.

Neumdlévat a neochabovat v konání dobra je předpokladem kvalitní sklizně. Sklizeň je přitom oblíbenou biblickou šifrou pro Boží soud. Tím musí projít nekřesťan i křesťan. Kritéria, podle nichž budou ti dva posuzováni, jsou ovšem odlišná. Zatímco nekřesťan bude souzen podle „svých skutků“, křesťan žijící pod milostí, bude souzen podle toho, zda milost uchopil opravdu poctivě. Zda sel stejně kvalitní zrno, jaké od Hospodina obdržel; zda se **Božím Duchem** jen licoměrně neoháněl, ale dal se jím skutečně **řídít**. Život vedený v Božím Duchu je počátkem budoucího. Takovým životem se naše přítomnost zvětšuje! Přitom nikoli my dodáváme věčnosti co by v ní nemělo chybět, ale to, co má absolutní hodnotu z ní vtahujeme do svého života. Kdo se **dává řídit Božím Duchem**, ten může jít vstříc Božímu soudu s klidnou myslí. Ani jako hříšníka ho nečeká odsouzení, ale ospravedlnění.

A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. Čas k činění dobře máme pokud jsme „v těle“. Poslední lidský dech je jako když v hospodě podškrtnou a útratu sečtou. Pak se už na výsledku nic nezmění. Ani zádušními mšemi ani přímluvami svatých ani modlitbami za mrtvé. Obrat **dokud je čas** jasně naznačuje, že jednou bude pozdě. **Činit dobře** je přitom třeba **všem**! I těm nepříjemným, protivným a zlým. **Nejvíce** je však třeba činit dobře **těm, kteří patří do rodiny víry**. Je zarážející, jak jsme se v Evangelické církvi tomuto zcela jednoznačnému apoštolu slovu vzdálili. Starat se **o rodinu víry** nám připadá málo duchovní. Starat se o lidi mimo církev nebo příslušníky rodin jiných věr, se nám zdá být duchovnější. Apoštol to však vidí jinak. Vlastně musíme říci, že to vidí opačně. Náš bratr a sestra od nás mají přijmout více dobrého nežli ostatní. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, není snadné řídit se tvým Duchem. Stojí nás to mnoho zápasů a přemáhání. Je pohodlnější řídit se tím, co je mezi lidmi běžné. Snažit se prosadit nebo naopak splynout s davem. Ty nám dáváš najevo, že jedním z těchto způsobů spása do lidského života nevstupuje. Prosíme, řid' nás svým Duchem, ať můžeme směle vyhlížet k tebou připravované žni a nezapomínáme přitom na to, že odpovídáme sami za sebe. Amen

PÍSEŇ – 356

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane JK, prosíme za ty z nás, kteří propadli nějakému provinění a nevědí, jak dál. Dej nám moudrost přivést je na pravou cestu v duchu mírnosti. Ať přitom nezpyšníme, ale sebekriticky zkoumáme své vlastní jednání a kde není v pořádku, tam ho napravujeme. Prosíme za ty, kteří si o sobě myslí, že jsou něco a přitom nejsou nic. Ať si uvědomí svou směšnost a napraví se. Prosíme za ty, kteří se dostali na šikmou plochu a jejich životy se propadají stále hlouběji. Dej nám odvahu ukázat jim k tobě. Prosíme za všechny zmatené, nešťastné, smutné, opuštěné a nemocné. Ať nikdo z nich není ukrácen o naději vyrůstající z tvé oběti. Nejvíce však prosíme za ty, kteří patří do rodiny víry. Ať jim Bůh zůstává za všech okolností Otcem a ty Spasitelem. Otče... Amen

POSLÁNÍ - Gal 5,16-18.24

POŽEHNÁNÍ – Gal 6,18

PÍSEŇ – 684

Emanuel Vejnar